

[Socialministeren.]

givning, der er gennemført, har man paa Forhaand afgjort taget Afstand fra i alt Fald en Tvangsforsikring, og gennemføres en saadan delvis frivillig, delvis tvungen Forsikring for visse Grupper af Borgere, hvis økonomiske Forhold kan være højst omskiftelige, vil det sikkert føre til en ganske urimelig Administration; i det hele taget er det meget vanskeligt at faa gennemført. Dertil kommer, at Borgere, der har Raad til at sikre sig, er i Stand til at gøre det.

Det, der saa bliver til Rest, er Spørgsmaalet om, hvorvidt Fradragsreglerne skal ændres. Det er et Spørgsmaal af ikke ringe økonomisk Betydning. Jeg anser det for meget lidet rimeligt, at man uden videre skulde ændre Fradragsreglerne for dem, der har været velhavende nok til at opspare saa meget, at de kunde sikre sig det Beløb, som svarer til Aldersrenten, medens man ikke skulde ændre Fradragsreglerne for dem, der var daarligere stillet. Jeg tror ikke paa Muligheden af Gennemførelse af de Tanker, som jeg i øvrigt erkender kan være meget interessante, men, saa vidt jeg kan skønne, er meget lidt praktisk gennemførlige.

Det ærede Medlem talte ogsaa om de sanitære Forhold, der ydedes Statens Embedsmænd. Jeg glæder mig til, naar vi ved Lejlighed skal til at forhandle om Fabrikslovgivningen, at faa Støtte af det ærede Medlem, ogsaa naar det gælder andre end netop de i Statens Kontorer ansatte med Hensyn til baade at faa Kølerum og forskelligt andet, som det ærede Medlem kan finde nødvendigt for dem. Den samme Velvilje fra det ærede Medlem haaber jeg paa over for et eventuelt Forslag fra mig om en Ferieordning for andre end de i Statens Kontorer arbejdende.

Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen har rejst Spørgsmaalet om, hvorvidt en Bladvirksomhed var pligtig at svare Bidrag til Arbejdsløshedsfonden for nogle Avisbude i Alderen fra 10 til 14 Aar. Jeg kan i denne Forbindelse oplyse, at der for nylig har været forelagt en lignende Sag for Ministeriet, hvori Ministeriet maatte give Ulykkesforsikringsselskabet Medhold i, at det havde Ret til at opkræve Arbejdsgiverbidrag til Arbejdsløshedsfonden hos et Blad for de der beskæftigede unge Avisbude paa 10—12 Aar. Regelen i Arbejdsløshedslovens § 28 er en praktisk Bidragsregel, der ikke absolut sætter Bidragspligten i Forbindelse med den aktuelle Arbejdsløshedsrisiko for de beskæftigede Arbejdere, men

i Almindelighed paalægger ulykkesforsikringspligtige Arbejdsgivere en Pligt til at svare Bidrag til Arbejdsløshedsfonden for de beskæftigede Arbejdere og altsaa ligesom med Hensyn til Arbejdsgiverbidrag til Ulykkesforsikringen uden Hensyn til de beskæftigedes Alder. Bidragene til Arbejdsløshedsfonden opkræves gennem Ulykkesforsikringsselskaberne, og det er da en praktisk Ordning, at Bidrag til Arbejdsløshedsfonden og Ulykkesforsikringen saa vidt muligt skal opkræves for de samme Personer.

At Bidrag til Arbejdsløshedsfonden skal svares, uanset om det drejer sig om Personer under 18 Aar, for hvem der ikke kan blive Tale om Arbejdsløshedsunderstøttelse, fremgaar ogsaa af § 28, Stk. 2, i Loven om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring, hvorefter Bidrag i al Almindelighed skal svares for Lærlinge. Fritaget for Pligten til at svare Bidrag er en Række Virksomheder, der er nærmere omtalt i selve Loven. Da Bidraget til Arbejdsløshedsfonden er fastsat til 4 Kr. 50 Øre pr. *Helaarsarbejder*, følger deraf, at ved Udregning af Bidragene for Avisbudene vil der blive taget Hensyn til den korte daglige Arbejdstid.

Jeg erfarer nu at det ærede Medlems Udtalelser, at det ikke er alle Forsikrings-selskaber, der sørger for at opkræve det, de i Virkeligheden er pligtige at opkræve, og det vil man naturligvis sørge for saa vidt muligt kommer til at ske. Det skal i øvrigt paases af de paagældende Revisorer.

Det ærede Medlem Hr. Jensen (Gørding) har henstillet, at der blev ansat et langt større Antal Tandlæger ved Sygekasserne her i København, idet han ikke er tilfreds med den Fordobling af Antallet, der er sket paa min Forgængers Foranledning. Jeg skal hertil bemærke, at da Socialministeriet i 1934 godkendte den Sygekassetandlægeordning, det ærede Medlem har nævnt, hvorefter Antallet af Sygekassetandlæger fra 1. Januar 1935 skulde forhøjes fra 61 til 120, udtalte Ministeriet, at denne Ordning kunde blive rent midlertidig, idet man regnede med, at der i Løbet af nogen Tid kom til at foreligge nye Oplysninger, dels om det mulige Antal af Tandlæger, som det overhovedet lod sig gøre at skaffe frem — vi var jo naaet langt ned —, dels om Mulighederne for en overenskomstmæssig Ordning mellem Tandlægernes Organisation og De samvirkende Sygekasser i København.

Der foreligger nu en ny Overenskomst mellem Sygekasserne og Tandlægerne. Den er indgaaet pr. 1. Juli 1936, og hermed skulde